

με, εἶπε, διότι αἰσθάνομαι ψύχος» ταῦτα εἰπὼν ἀπέπνευσεν.

Ὅτε ὁ πρωσσικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς Σαλὸν εὗρεν ἐν τῇ πύλῃ τῆς πόλεως ἀνηρτημένον νεκρὸν κύνα φοροῦντα στολὴν πρώσου στρατιώτου. Ὁ εἰσβαλὼν στρατηγὸς κατεδίκασε τοὺς κατοίκους εἰς στρατιωτικὸν φόρον 160,000 φράκων καὶ 100,000 σιγάρων.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΟΜΗΣ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ.

(Ἀπόσπασμα.)

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Προσύλειον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Σπορέθην κτείνται τάφοι. Ἐστὶ λυκαυγὲς. Ἡ Ἀρετὴ μελανειμοναῦσα προσεύχεται γονυκλινὴς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς αὐτῆς.

ΑΡΕΤΗ.

Ναὶ, μήτερ' ὅπως ζῶσά με ἠγάπησας
μή με λησμόνει ἀπορρανισθεῖσαν σοῦ.
Ἀπὸ τῶν σαπφειρίνων θόλων τούρανου,
ὅπου ἡ λάμψις καὶ τὸ φῶς τ' ἀνέσπερον,
ὅπου χοροὶ ἀγγέλων τὸν αἰώνιον
θεὸν ὑμνοῦσι δι' ᾠδῶν ἁρμονικῶν,
κατάπεμπε τὸ βλέμμα σου τὸ μητρικὸν
ἐπὶ τὴν Ἀρετὴν σου τὴν πολυπαθῆ,
τὴν κόρην σου εὐλόγει τὴν πανόρφανον·
ἀβίωτος ὁ βίος εἶνε μήτερ μου,
εἰς κόρην στερουμένην μητρικῆς στοργῆς.
Ἡ μήτηρ εἶνε . . . εἶνε τὸ γλυκύτατον
τῶν ὀνομάτων, τὸ περιπαθέστατον
τῶν ὄντων, εἶνε κάτι ποθητότερον
τοῦ κόσμου ὅλου, εἶνε ἡ ψυχὴ, τὸ πᾶν.

Ἐλευθερίας ὅτε ἤδη ἤρξαντο
νὰ πνέουν αὔραι, ὅτε γλυκερὰ ἐλπίς
πατρίδος ἐλευθέρας εἰς τὰ στήθη μας
ἀναγεννᾶται, μήτέρ μου, μεσίτευσον
σύ ἥτις εἶσαι τοῦ θεοῦ ἐγγύτατα
καὶ τῶν ἁγίων. Ἄς φανῇ ἐπίκουρος
εἰς τὰς κρισίμους ταύτας, φοβεράς στιγμὰς
ἐκεῖνος ὃν ἠράσθην κ' ἀγαπῶ θερμῶς.
ὦ Παναγία, διὰ τῶν πτερύγων σου
τὸν Ἀγγελὸν μου σκέπε' ναί, βοήθησον
αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ Σάλωνα
καὶ τῆς πατρίδος πρόμαχος νὰ παραστῇ.
Οἴμοι! πλανᾶται ἐπὶ ξένης γῆς, φυγὰς,
ὕπὸ τῶν τυραννούντων τὴν πατρίδα μου
ἐξορισθεῖς. Εἰς ὄρη χιονοσκεπῇ
τὸν πόδα ἴσως περιφέρει τρέμοντα,
εἰς ἄντρον ὑγραλέα κλείει τῶμας του
πρὸς ὕπνον, τῶν Σαλώνων ἐνθυμούμενος
τὰς καπνίζούσας στέγας . . . καὶ τὴν Ἀρετὴν.
ὦ πολυεὐσπλαγχνε καὶ παντοδύναμε
Θεέ, σὺ ὅστις εἰς ἓν μόνον νεῦμά σου,
θέλων, τὴν ὄψιν τοῦ παντὸς μετέλλαξας
βοήθησον τὸ γένος τὸ ὁρθόδοξον,
εἰς ἄλλους στείλον τὴν δουλείαν, οἵτινες
νὰ ἦν' ἐκείνης ἀξιώτεροι, Θεέ,
καὶ δὸς νὰ γίνῃ νίκης φαιδρὸς ἄγγελος
ὁ Ἀγγελός μου, ἐπιστρέφων εἰς τὴν γῆν
ὅπου τὸ πρῶτον ἐνητένισαν τὰ φῶς
οἱ ὀφθαλμοὶ του, ὅπου τῶν πατέρων του
οἱ τάφοι κεῖνται, ὅπου τὴν καρδίαν του
ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου φεύγων ἐκλείσεν.

(Ἀκούονται βήματα)

Τίς βαίνει; Μή τις εἶνε Καταλὼνιος;
Θεέ μου, μήτερ! Προτιμῶ τὸν θάνατον.

(Διαφαίνει ὁ Ἀγγελὸς περιβεβλημένος μοναχοῦ στολὴν. Ἡ Ἀρετὴ καὶ ὁ Ἀγγελὸς ἀτενίζουσιν ἀλλήλους ὡσεὶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν ἀκαμήτεως. Ὁ Ἀγγελὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν.)

Ὅπόσον ὁμοιάζει πρὸς τὸν Ἀγγελον!
Οἱ ὀφθαλμοὶ του . . . εἰν' ἐξ ἴσου γλυκεροὶ
καὶ ἡ μορφὴ του . . . ἰλαρότητος πληροὶ
τὸ νεκρωθέν μου στήθος . . . ἔχει τι σεμνὸν
ὑψοῦν με ἀσυνήθως . . . πρὸς τὸν οὐρανόν.
Ὡς τότε πάλλει . . . ἡ καρδία καὶ πονεῖ,
οὐδ' εἶνε ἄλλη . . . ἡ ἐνδόμυχος φωνή.
Τάρρενωπόν του βῆμα . . . Πλὴν ποῦ φέρομαι;
Προσεύχομαι εἰς μνημα . . . Παραφέρομαι.
Συγχώρει, μήτερ' ὥς τὸ κρῖον μάρμαρον
τοῦ σεβαστοῦ σου τάφου, σοὶ ὀρκίζομαι
ὅτι ψυχρά θὰ μείνῃ ἡ καρδία μου

πρὸς πάντα ἄλλον πόθον, πρὸς πᾶν αἶσθημα
καὶ ὅλος μου ὁ ἔρωρ, πᾶτά μου ἐλπίς
τὰ Σάλωνα θὰ ὦσι καὶ ὁ Ἄγγελος.

Ναί, μήτερ· μὲ τὴν μνήμην σου τὴν ἱερὰν,
ὅπως ἡ δρόσος αὖτις ἡ ἐωθινή,
ἥτις ὑγραίνει . . .

(Ὁ Ἄγγελος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ φεύγει· ἡ Ἀρετὴ
ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ ταράσσεται.)

ἥτις ὑγρανεν . . . ὑγρά
τὸν τάφον σου, ὁμοίως ἡ νεότης μου
ἀγνὴ θὰ μείνῃ καὶ ἀθώα, μήτέρ μου,
ἀθώα μέχρι τῆς ὑστάτης μου πνοῆς.

(Ἐγείρεται ἐκ τοῦ τάφου καὶ ποιεῖ βέβαιά τινα.)

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ αὐγή! Γλυκὺς
τὰς παρειάς μου ζέφυρος ἀσπάζεται,
καὶ τῶν πτηνῶν φαλλόντων τὸ κελάδημα
τὴν ἀκοὴν θωπεῦον τέρπει τὴν ψυχὴν.
Ἄλλ' ἤδη προαγγέλλει τὴν ἀνατολὴν
χρυσόπαρῶν νεφυδρίων στέφανος.

Ὁ θεὸς περιμένει . . .

(Ἀκούονται γογγῆς βήματα. Ἐπέρχεται ὁ Ἀλφόνσος
μετὰ δύο δορυφόρων.)

Ὑψιστε θεέ!

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀλφόνσος, Ἀρετὴ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(Φιμώνει τὸ στόμα τῆς Ἀρετῆς, ἐν ᾧ δύο δορυφόροι ἀρ-
πάζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ σέρουσιν ἀντιπαράμεν.)

Τὸν Ὑψιστον μὴ κράζεις, κόρη μου καλὴ.
Τὴν ὥραν, βλέπεις, ταύτην καταγίνεται
τὸν ἥλιον νὰ στείλῃ εἰς τὸν δρόμον του,
ὅπως ἡ μήτηρ ἥτις τὰ χρυσόμαλλα
τεκνία τῆς κτενίζει πρὶν ὑπάγωσιν
εἰς τὸ σχῆμα. Ὅμως σὺ ἀνθίστασαι
ἀνοησία ἀντικρὺς χωρὶς σκοποῦ,
διότι οὔτε κατορθώσεις τίποτε
οὔτε ὑπάρχει λόγος ἀντιτάσεως.
Θ' ἀλλάξῃς κατοικίαν· τόσῳ σοβαρὸν
ἐνόμισας τὸ πρᾶγμα; Ἀντὶ γέροντος
ἀρχιερέως, ὁμιλοῦντος πάντοτε
περὶ ἁγίου τάφου καὶ κολάσεως,
τὴν τύχην θ' ἀπολαύσης εἰς τοῦ κόμης
τὸ μέγαρον νὰ ἴδῃς τόσα πράγματα
καὶ νὰ θαυμάσῃς πλοῦτον, πολυτέλειαν . . .
Α! βλέπω καὶ μυκᾶσαι· ἀξιόλογα

μυκῆσαι τὸ ἀρνίον ὅπερ εἰς σφαγὴν
σύρεται.

ΑΡΕΤΗ.

(Κατορθώσασα ν' ἀπαλλάξῃ ἐπὶ στιγμὴν τὸ στόμα αὐτῆς)

Θεέ! . . .

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἔχε δά ὑπομονὴν.

Φλέγεται νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι ὡς τυρὸν
λευκοῦ, ὀδόντας ἔχει. Ἡ φιλάρεσκος!

(Πρὸς τὸν ἑτερον τῶν δορυφόρων.)

Αἶ! Ῥαῦμοῦνδε· νυσταγμένος φαίνεσαι
ἀκόμη· τὴν πρωΐαν εἶσαι ἄνοστος
εἰάν δὲν δοκιμάσῃς πῶς ὁ στόμαχος
χωρεῖ τρία ἢ τέσσαρα ποτήρια
μέλανος οἴνου. Ἐλκε γενναιότερον,
μιμήθητι τὸν Πέτρον. Σύρετέ την.

ΑΡΕΤΗ.

(Ἐκβάλλει ὑπὸ τὴν δεξιόκουσιν ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς
χεῖρα τὴν πεπιγμένην κραυγῇ.)

Α!

(Οἱ δορυφόροι, βοηθοῦντες καὶ τοῦ Ἀλφόνσου, σέρουσιν
αὐτὴν περαιτέρω καὶ ἐξάγουσιν ἐκ τῆς σκηνῆς.)

ΣΗ. Π. ΑΛΜΠΡΟΣ.

Προσφέρομεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Ἰλισσοῦ»
δύο περιπαθέστατα ποιημάτια, δύο γλυκεῖς φθόγ-
γους λύρας, ἣν χεὶρ ἀδρά γυναικὸς ὑπ' ἐνδομύ-
χου συγκινήσεως τρέμουσα κρούει. Τῆς νεαρᾶς
ποιητρίας ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀνωμόμως
ποιημάτιόν τι ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ. Ἡ
ΕΓΚΑΤΑΔΒΑΕΙΜΜΕΝΗ συνεκίνησε βαθέως
πάντα ἀνγνώσαντα αὐτήν, εἰ δὲ μᾶλλον ὅτε
ἐγένετο γνωστὴν ὅτι γυνὴ ἔγραψε ταύτην.

Ἑλληνίς τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν καὶ τὴν
γλῶσσαν ἡ νεαρὰ ἀνώνυμος ποιήτρια ἐκφράζει
ἀληθῆ Ἑλληνικὰ αἰσθήματα. Ἀνακαλεῖ ἡ-
μῖν τὸν ἄλλον ἐκείνον, τὸν ἀποθανόντα, τὸν
βάλτην τοῦ Μεσολογγίου, τὸν Ζαλοκώσαν! Καὶ
λύπης ὁμοῦ καὶ χαρᾶς ἄακρυ πίπτει ἀπὸ τῶν
βλαφάρων ἡμῶν. Ἀς μένῃ ἀνώνυμος ἡ Ἑλληνίς
ποιητρία· δὲν χρειάζεται ὄνομα διὰ νὰ γνωρί-
σωμεν τοιαύτην φωνήν. Εἶνε φωνὴ ἐξερχομένη
ἀπὸ Ἑλληνικῶν σπλάγχχνων, γλυκεῖα, γλυκυ-
τέρη πάσης ἄλλης, διότι γυνὴ ἐκβάλλει αὐτήν.
Εἶνε φωνή, ἣν τόσοι ἀναμένουσιν ἀπὸ τινος,
εἴτε ἀνταποκρινομένην αὐτοῖς, εἴτε ἐξεγείρουσαν